

Kovács
Neonrajz

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: _____

Cím: _____

Fc **AZ ESTI FÉNYEK**

MŰVÉSZE (Hely) füz.) (Oldal)

Magyar Ujság
1958. XII. 20.

621.32

"1958"

Néhány nappal ezelőtt francia vendégekkel jártam az esti fényben fürdő Budapest utcáit. Az üzletportálok felett ekkor gyúltak ki a száz színben tündöklő neonfeliratok, a Rákóczi úton, a Nagykörúton, a Tanács körúton messzire világítottak a kigyózó betűk. A vendégek csodálkozó ámulattal álltak meg, s a legnagyobb dicséretet mondták Budapestre, amit franciák csak mondhatnak:

— *Lassan olyan színes lesz ez a város, mint egy kis Párizs!*

Büszke voltam városunkra, s ahogy elnéztem a járóelők arcát, láttam, hogy őket is ez az érzés tölti el. De vajon ki az, akinek keze varázsol egyre több szint Budapest utcáira? Ki tervezi ezeket a reklámokat, feliratokat?

A Fővárosi Neonberendezéseket Gyártó Vállalat műhelyeinek lefestéséhez egy festőpaletta egész színskálájára volna szükség. A teremben, ahol kipróbálják az elkészített feliratokat, szürkének éreznék magát még a szivárvány is. Közvetlenül a pró-

baterem mellett kis iroda húzódik meg. Ez a tervező grafikusok birodalma. Az ő ötleteik nyomán, az ő ceruzájuk vonalát követve készülnek el a feliratok.

Rózsás Bálint fiatal grafikus nevét kevesen ismerik Budapesten. De ha úgy mutatjuk be őt, mint az Éjjel-nappal Közért-reklámnak, a Szivárvány Áruház emblémájának, a Tanács körúti reklámsor egyes darabjainak tervezőjét, rögtön ismerősnek tűnik a név. Ha őt nem is, munkáját ismeri egész Budapest.

Fiatalkorában — bár ma is még csak 35 éves — soha nem gondolt arra, hogy grafikus lesz. Orvosnak készült és szorgalmasan hallgatta az Orvosi Egyetem professzorainak előadásait. De a rajz már iskolás korában is szenvedélye volt. Talán az édesapjától örökölte, aki építészmérnök volt, talán az édesanyja adta át neki a rajz, a művészet iránti szeretetet.

— *Autódidakta módon sajátítottam el a rajzolás művészetét. Ma már nem is gondolok arra, hogy valami-*

kor orvosnak készültem. A ceruzába bele lehet szeretni! — így kezdi pályájának történetét. — 1949-ben jelentkeztem először a Gorkij Könyvtár grafikai részlegébe. Ott dolgoztam kiállítási grafikákon egészen 1954-ig. Ekkor kerültem a neonvállalathoz. Különös grafikai munka ez. Sajátos dolog. Az ember néhány hét múlva már az utcán találkozik terveivel. A neon-tervezés nemcsak grafikai mű, hiszen kivitelezéséhez magasfeszültség kell, a papírost felváltja a bádoglemez, a ceruzát az üvegcső.

— Általában a grafikusok csak fekete és fehér színt használnak. Mi minden színnel dolgozhatunk, — kivéve a feketét! A grafikusok fehér rajzlapon dolgoznak. Mi fekete rajzlapra tervezünk. Az éjszakának dolgozunk, de a tervezés közben ügyelnünk kell arra is, hogy milyen lesz a neonreklám nappali hatása.

— Néha óriási méretekkel dolgozunk. A Corvin Áruház C-betűje például egymaga hét négyzetmétert foglal el! Most készítünk egy hatalmas neonreklámot az Abbázia-ház tetéjére. Mérete 160 négyzetméter lesz! Óriási, tízméteres átnérőjű tárcsán koncentrikusan gyulladnak majd ki a fehér neonszövegek, beugrik felül a piros MÁVAUT-reklám, alul pedig a zöld TEFU-embléma. Az egész alatt zöld nyárfasorban robog majd egy autóbusz és egy teherautó...

Kigyúlnak este a fények a megfiatalodott Budapest utcáin, s a Hegedüs Gyula utcából hazafelé tart a grafikus. Mennek mellette az emberek, csodálják a színesen csillogó neonfeliratokat, s nem is tudják, hogy kinek a varázsló keze rajzol egyre több szint, szépséget városunk új ruhájára.

Az oldalt összeállította:
Kovács Margit,
Somos Ágnes és
Bányász Rezső
Foto: Gajdár Pál,
Dolezsál László
és Szalai Zoltán